

Medens forbudet mod videreudlevering uden justitsministerens tilladelse til et tredjeland for nogen for udleveringen begået strafbar handling forekommer velbegrundet, synes forbudet imod, at den udleverede drages til ansvar for tidligere begåede forhold at være mere vidtgående end påkrævet. Dette hænger navnlig sammen med, at loven under hensyn til det særlige retsfællesskab mellem de nordiske lande kun i meget begrænset omfang opstiller forbud mod udlevering. Da tilladelse til straffølgning eller straffuldbydelse for tidligere begåede forhold kan gives, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter lovens regler, betyder dette i praksis, at tilladelse så at sige altid vil blive givet, og at kravet om, at tilladelse skal foreligge, hvis ikke immuniteten ophæves på grund af den udleveredes egne handlinger, således i vidt omfang får karakter af en formalitet.

Det foreslås derfor at begrænse de tilfælde, hvor der kræves tilladelse eller opfyldelse af andre formaliteter for at medinddrage forhold, der er begået før udleveringen, til sager, hvor der efter loven kræves opfyldt særlige betingelser for udlevering d.v.s. til tilfælde, hvor den udleverede er dansk statsborger, eller hvor det forhold, der ønskes medinddraget, er en politisk lovovertrædelse, eller tiltale er frafaldet for forholdet.

Samtidig indsættes et ubetinget forbud mod at medinddrage forhold, for hvilke den udleverede her i landet er dømt eller frifundet.

Efter karakteren af det samarbejde, der foregår mellem politi- og anklagemyndighederne i de nordiske lande, har man under forhandlingerne fundet det ubetænkeligt, at disse begrænsninger opstilles som vilkår for udleveringen, således at f. eks. konstateringen af, om der her i landet er afsagt fældende eller frifindende dom eller truffet afgørelse om tiltalefrafald for forholdet, overlades til vedkommende myndighed i det nordiske land, hvortil udleveringen har fundet sted.

Ændringen vil i praksis betyde, at et land, der har begæret en person udleveret med henblik på tiltale for en lovovertrædelse, som hovedregel kan medinddrage andre forhold, der er begået før udleveringen, uden at indhente samtykke fra det land, hvorfra udleveringen er sket.

Den foreslåede ændring af §§ 6 og 17 får også virkning i forhold til lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v., jfr. lovens § 6, og til lov nr. 498 af 23. december 1970 om udlevering

til andet nordisk land i anledning af visse beslutninger om forsorg eller behandling, jfr. lovens § 8.

Til nr. 2.

Bestemmelsen om konkurrerende udleveringsbegæring blev i sin tid indsat i loven efter ønske fra de øvrige nordiske lande, medens bestemmelsen fra dansk side ikke blev anset for strengt påkrævet. Bestemmelsen genfindes ikke i den almindelige udleveringslov og er nu også foreslået ophævet i den norske lov.

Der har under de nordiske forhandlinger været enighed om, at det ikke var af væsentlig betydning, om der på dette punkt var afvigelser imellem de nordiske lovudkast.

Til nr. 3.

§ 10, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., svarer til gældende lovs § 10.

Kærereglernerne i § 10, stk. 2, 2. og 3. pkt., samt reglen i stk. 3 om opsættende virkning svarer til § 16, stk. 3, 2. og 3. pkt., og § 17, stk. 1, 2. pkt., i den almindelige udleveringslov.

Henvisningen til retsplejelovens § 949, stk. 2, betyder, at spørgsmålet om, hvorvidt kære, som iværksættes efter udløbet af 3-dages fristen, skal afvises, afgøres af landsretten efter reglerne i retsplejelovens § 949, stk. 2.

Til nr. 4.

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 5.

Bestemmelsen udvider området af retsmidler, der kan anvendes på efterlysningssstadiet, til også at omfatte beslaglæggelse (retsplejelovens kapitel 68) og ransagning (retsplejelovens kapitel 69) og bringes herved i overensstemmelse med § 19, stk. 1, i den almindelige udleveringslov.

Endvidere præciseres det, at retsmidlerne også er anvendelige, når myndighederne tilkendegiver, at de agter at fremsætte begæring om udlevering af den pågældende, selv om der ikke foreligger en formel efterlysning.

Til nr. 6.

Ændringen er af redaktionel karakter og følger af lovforslagets affattelse af § 6.

Til § 2.

Ikrafttrædelsesbestemmelsens formulering svarer til ikrafttrædelsesbestemmelsen i hovedlovens § 19.